

Kaivattu kuolema

CARA HUNTER

Suomentanut Enni Vanhatapio

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos:

Hope to Die

Copyright © Shinleopard Ltd, 2022

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

Sivun 303 runosuomennos Kaarina Helakisa

ISBN 978-951-1-46785-4

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

*Oxfordin huipuille, joita ilman en olisi pärjännyt
Sekä tosielämän Chloe Sargentille, hyvin erityiselle ihmiselle*

Fawley-sarjassa aiemmin tapahtunutta

Kirjoitin *Koko totuuden* alkuun tiivistelmän sarjan poliisihahmoista uusien lukijoiden avuksi. Sain ratkaisusta niin paljon ilahtunutta palautetta, että teen saman myös nyt. Paljastan tässä vanhojen konkariemme uusimmat käänteet sekä esittelen tiimin uudet jäsenet.

Nimi	Rikoskomisario Adam Fawley
Ikä	46
Naimisissa?	Kyllä, Alexin, 45, kanssa. Alex työskentelee asianajajana Oxfordissa.
Lapsia?	Adamin ja Alexin kymmenvuotias Jake-poika teki itsemurhan kaksi vuotta sitten. Surun murtamat Fawleyt eivät uskoneet voivansa enää saada lapsia, mutta vastoin kaikkia todennäköisyyksiä Alex tulikin uudelleen raskaaksi. Heidän suloinen tyttärensä Lily Rose on nyt kolmen kuukauden ikäinen.
Persoonallisuus	<p>Pohdiskeleva, tarkkanäköinen ja älykäs. Kovaa ulkokuortaan herkempi. Adamia ei haittaa, että hän tienaa Alexia vähemmän ja jää lyhyemmäksi tämän pukiessa korkokengät. Hän on taitava luovassa ongelmanratkaisussa, keho toimistopolitiikassa. Adam on myötätuntoinen ja reilu, mutta on hänelläkin heikkoutensa: toisinaan hän on kärsimätön ja äkkipikainen. Adam varttui karussa lähiössä Pohjois-Lontoossa ja sai sattumalta tietää olevansa adoptoitu – hänen vanhempansa eivät tähän päivään mennessäkään ole ottaneet asiaa puheeksi.</p> <p>Adam ei katso television rikossarjoja (hän saa rikoksista tarpeekseen töissä); hän kuuntelee Oasista, Bachia ja Roxy Musicia (Alex sanoi joskus Adamin näyttävän Bryan Ferryltä, minkä tämä otti kohteliaisuutena). Lemmikikseen Adam valitsisi mieluiten kissan (vaikkei olekaan sellaista koskaan omistanut); hänen suosikkiviininsä on Merlot, ja lempikeittiönsä espanjalainen (vaikka hän syökin ihan liikaa pizzaa). Adamin lempiväri on – yllätys, yllätys – sininen.</p>

Nimi	Rikosylikonstaapeli Chris Gislingham
Ikä	43
Naimisissa?	Kyllä, Janetin kanssa
Lapsia?	2-vuotias Billy
Persoonallisuus:	Reipas, leppoisa, ahkera ja rehellinen. Intohimoinen Chelsean kannattaja.
	<i>"Gislinghamia kuvaillaan aina 'jykeväksi' ja 'vakaaksi', eikä vain siksi että hänelle on kertynyt vähän vatsaa. Jokaiseen rikospoliisin tiimiin tarvittaisiin yksi Gislingham, ja juuri hänenlaisensa kaverin haluaisi köyden toiseen päähän, jos sattuisi olemaan hukkumaisillaan."</i>

Nimi	Rikosylikonstaapeli Gareth Quinn (palannut vastikään virkaan)
Ikä	36
Naimisissa?	Quinnillä on naistennaurattajan maine, mutta hän on nyt ensimmäistä kertaa vakavassa parisuhteessa.
Persoonallisuus:	Rehvakas, kunnianhimoinen, hyvännäköinen. Fawleyn luonnehdinnan mukaan Quinin puvut ovat usein miestä itseään skarpimpia.
	<i>"Quinn lähestyi uutta ylikonstaapelin virkaansa kuin koira vettä: epäroimättä ja mahdollisimman isolla pärskeellä."</i>

Nimi	Rikoskonstaapeli Verity Everett
Ikä	34
Naimisissa?	Ei. Hector-niminen kissa Eviltä tosin löytyy.
Persoonallisuus:	Vapaa-ajallaan rento, mutta töissä häikäilemätön. Ei luota taitoihinsa niin paljon kuin olisi syytä (kuten Fawleykin hyvin tietää).
	<i>"Ev ei vain näytä 34-vuotiaalta neiti Marplelta, vaan on myös aivan yhtä sinnikäs. Tai kuten Gis asian ilmaisee, Ev oli ihan varmasti edellisessä elämässään vihikoira."</i>

Nimi	Rikoskonstaapeli Andrew Baxter
Ikä	39
Naimisissa?	Kyllä, ei lapsia.
Persoonallisuus:	Juro mutta luotettava. Kätevä tietokoneiden kanssa, joten saa usein IT-hommat hoitaakseen.
	<i>"Luotettava kaveri aavistuksen liian pienessä puvussa ja paidassa, jonka napit vähän nauravat. Kaljuuntuva, hieman hengästynyt. Hyvää vauhtia matkalla kohti korkeaa verenpainetta."</i>

Nimi	Rikoskonstaapeli Erica Somer
Ikä	29
Naimisissa?	Parisuhteessa Hampshiren poliisin rikoskomisarion, Giles Saumarezin kanssa.
Persoonallisuus:	Somerin nimi on anagrammi Morsesta – silmäniskuni Oxfordin kuuluisimmalle rikosetsivälle. Sarjan edellisessä osassa Erican munasarjoista löytyi kystia ja hänet lähetettiin röntgenkuviin. Lisäksi Erica ajautui riitaan toisen Thames Valleyn konstaapelin kanssa, mistä käynnistyi kurinpitomenettely.

Nimi	Rikoskonstaapeli Thomas Hansen
Ikä	25
Persoonallisuus:	Uusi tulokas Fawleyn tiimissä – ottaa suurrikosten osastolle siirtyneen Asanten paikan. Oli ennen töissä Cowleynsa. Terävä, vaatimaton ja tehokas.

Nimi	Rikoskonstaapeli Chloe Sargent
Ikä	24
Persoonallisuus:	Väliaikaiskomennuksella Fawleyn tiimissä. Työskenteli aiemmin haavoittuvassa asemassa olevien uhrien parissa. Kovapintainen mutta lempeä, tarkkanäköinen ja väsymätön työntekijä.

Nimi	Rikoskonstaapeli Bradley Carter
Ikä	23
Persoonallisuus:	Rikoskonstaapeli Somerin sijainen, päättänyt ottaa sijaisuudestaan kaiken irti. Kunnianhimoinen, aina halukas tekemään vaikutuksen.

Lisäksi tiimiin kuuluvat rikospaikkatutkinnan Alan Challow, Nina Mukerjee ja Clive Conway, patologi Colin Broddie sekä rikosprofiloija Bryan Gow.

Ilta on täydellinen. Pilvetön taivas, tuskin lainkaan kuunvaloa. Taivaan kirkkaus tosin tarkoittaa myös kylmyyttä – radiossa sa-
nottiin, että asteet saattavat tänä yönä pudota pakkasen puolel-
le. Mutta hän on ollut asialla ennenkin ja valmistautunut hyvin.
Reppu painaa toista hartiaa, hän hilaa sitä vähän ylemmäs ennen
kuin jatkaa taas matkaa. Pimeästä huolimatta hän etenee var-
moin askelin. Hän kävi katsastamassa alueen pari päivää sitten
ja tietää, minne on menossa. Kulku on silti hidasta ja hankalaa
näin yöaikaan, varsinkin kaiken tämän kaluston kanssa. Mutta
siihenkin hän on osannut varautua, ja sitä paitsi näissä hommis-
sa kärsivällisyys on kaikki kaikessa. Tarvitaan oikea aika, oikea
paikka, oikeat olosuhteet.

Polku kaartuu metsään. Maa hänen jalkojensa alla joustaa
kuin patja, vuosikymmenten pudonneet lehdet ovat puristuneet
sen sisään pehmeäksi massaksi. Hän kuulee pöllöjen huhuile-
van toisilleen jossain päänsä yläpuolella, puiden oksien hämä-
rässä, ja pienten eläinten liikahtelevan varvikossa – ja oman sy-
dämensä hakkaavan kaikkia muita ääniä kovempänä. Päästyään
viimein metsän toiselle puolelle hän pysähtyy harjanteelle ja ve-
tää keuhkot täyteen kylmää, kosteaa ilmaa. Alhaalla laaksossa
siintävästä talosta kantautuu aavistus takkatulen savua. Talo on
ainoa monen kilometrin säteellä. Muusta asutuksesta muistutta-
vat vain valot kaukana toisilla rinteillä, niiden pilke kuin heijas-
tus tähtikuvioista. Aukea maisema on äänetön. Ei tuulenvirettä-
kään, vain hiljaa hengittävä maa. Tähyiltyään hetken taivaalle hän
heittää repun selästään ja kyykistyy sen viereen maahan. Hän sy-

tyttää taskulampun ja kaivaa repusta jalustan, johon alkaa kasvavan innostuksen vallassa kiinnittää yökuvaukseen sopivaa kame-
raansa.

Adam Fawley
21. lokakuuta
21.15

”Mitäs sanot? Onhan Ben tosi nuori kummiksi, mutta ilman häntä –”

Ladon viimeiset illallislautaset tiskikoneeseen ja suoristaudun. Alex tarkkailee minua keittiön toiselta puolelta hieman huolestunut ilme kasvoillaan. En tiedä miksi – ei kai hän tosissaan voi kuvitella, että sanoisin ei.

”Ilman muuta. Sehän on hieno ajatus.”

Takanani jääkaapin ovessa on kuva Benistä ja Lilystä. Ilme Benin pienillä kasvoilla on samaan aikaan hermostunut ja innokas – hän pitää ensimmäistä kertaa elämässään vauvaa sylissä ja näyttää pelkäävän kuollakseen, että epäonnistuu tehtävässään. Juuri Ben – vasta yksitoistavuotias Ben – soitti ambulanssin, kun Alexin synnytys käynnistyi ennenaikaisesti eikä kukaan muu ollut kotona. Itsehän istuin silloin Newburyn poliisiaseman putkassa jo kahdetatoista tuntia, raiskauksesta ja murhasta syytettynä. Eikä siitä sen enempää – kai sinä jo tiedätkin. Ja jos et, niin olen pahoillani, mutta olen viime viikkoina tehnyt kaikkeni ollakseni ajattelematta asiaa joka helvetin hetki. Sanotaan vaikka niin, että saan kiittää kahta ihmistä siitä, että olen nyt tässä täyttämässä tiskikonettani enkä kiven sisällä – vaimoani ja Chris Gislinghamia. Gisin kuvan pitäisi löytyä sanakirjasta ”luotettavan” kohdalta. Vielä hän ei sitä tiedä, mutta joutuu pian viemään häihinsä hankkimansa puvun pesulaan, sillä kun Lily muutaman viikon päästä kastetaan, haluan Gisin seisovan Benin vieressä tytön toisena kummisetänä.

Juuri silloin itkuhälytin rasahtaa kuin käskystä, ja kuulen, miten tyttäreni tuhisee herätessään. Lapsi on ihmeellisen au-rinkoinen – hän ei koskaan itke, ei vaikka vaippa kaipaisi vaih-tamista. Silloin hänen pienille kasvoilleen vain kohoaa hu-vittunut ilme, niin kuin tyttö ei mitenkään voisi uskoa, että maailma tosiaan toimii tällä tavalla. Usein hän vain kellii keh-dossaan pienet jalat sätkien ja särkee sydämeni hymyllään. Hänellä on äitinsä violetinsiniset silmät, ja untuvainen tukkakin on samaa tummaa kastanjanruskeaa kuin Alexilla. Olen tietys-ti aivan yhtä puolueellinen kuin kaikki tuoreet isät, mutta aina kun tyttöä kehdutaan kauniiksi, tuumin vain, että näin tosiaan on, totta helvetissä. Hän on kaunis, terve, ja ennen kaikkea *täällä*. Vastoin kaikkia todennäköisyyksiä. Me olimme menet-täneet Jaken, emmekä enää uskoneet saavamme toista mah-dollisuutta –

”Minä käyn katsomassa”, Alex sanoo. ”Hänellä on varmaan vain nälkä.”

Mikä äitikielillä tarkoittaa, ettei minusta olisi tilanteessa juu-ri hyötyä. Mennessään Alex koskettaa kevyesti käsivarttani, ja erotan tuulahduksen hänen ihonsa leivonnaisista muistuttavaa tuoksua, johon sekoittuu shampoota ja äidinmaitoa. Viimeisten raskauskuukausien aikana Alex näytti ahdistuneelta, aivan kuin jokin kauhu olisi koska tahansa voinut ottaa hänestä vallan. Mut-ta aivan viimeisenä päivänä, sinä päivänä kun Lily syntyi, jokin muuttui. Alex löysi takaisin itsensä luo. Ehkä se johtui hormo-neista, tai sitten adrenaliinista, kuka tietää. Itse hän ei ole sitä osannut selittää. Joka tapauksessa hän oli taas oma itsensä ja otti selvää, mistä minua vastaan esitetyt todisteet olivat peräisin – ja varmisti vielä ensihoitajien nostaessa häntä ambulanssiin, että joku välittäisi viestin Gisille. Hän oli taas se sama vanha Alex, jota olen aina rakastanut. Alex, joka nauroi, joka eli hetkessä ja piti puolensa, ja joka päihitti neuvokkuudellaan kenet tahansa, minut mukaan lukien. Vasta paljon, paljon myöhemmin ym-

märsin, että tyttäreni ei ollut ainoa lahja, jonka sinä päivänä sain
– sain myös vaimoni takaisin.

* * *

Hätäkeskuspuhelu (litteroitu)

21.10.2018 21.52.08

Hätäkeskuspäivystäjä 1: Hätäkeskus. Tarvitsetko poliisia, palokuntaa vai ambulanssia?

Soittaja: Poliisia, kiitos.

Päivystäjä 1: Yhdistetään.

[Hälytysääni]

Hätäkeskuspäivystäjä 2: Miten voin auttaa?

Soittaja: Olen Wythamin [ÄÄNI KATKEAA 00.09] ehkä pulassa.

Hätäkeskuspäivystäjä 2: Anteeksi, en saanut selvää – voitko toistaa?

Soittaja: Se iso talo Ock Lanella [ÄÄNI KATKEAA 00.12] kuulin jotakin.

Hätäkeskuspäivystäjä 2: Olet siis Ock Lanella, Wythamissa?

Soittaja: En ihan – tai siis [ÄÄNI KATKEAA 00.15] kuulosti ihan siltä.

Hätäkeskuspäivystäjä 2: Kuuluu huonosti –

Soittaja: Akku loppuu kohta [ÄÄNI KATKEAA 00.17]

Hätäkeskuspäivystäjä 2: Eli Ock Lanella, Wythamissa tarvitaan poliisia?

Soittaja: Niin, kyllä –

[Hälytysääni]

Päivystäjä 2: Haloo? Haloo?

* * *

”Googlen mukaan paikka on tässä.”

Konstaapeli Puttergill vetää käsijarrun päälle. Puttergill ja ylikonstaapeli Barnetson tähyilevät ulos ikkunasta. Talon nimi, Gantry Manor, viittaa kartanoon, mutta todellisuudessa kyseessä on pelkkä maatalo, vaikkakin varsin vaikuttava sellainen. Pihapiiristä löytyy sorainen pihatie, leveä puinen portti sekä vanha, mutaroiskeinen maasturi avoimen ladon eteen parkkeerattuna. Talo näyttää siltä kuin vanhaa rahaa huokuvat kodit usein näyttävät: hiljaiselta, omiin oloihinsa vetäytyneeltä ja hie-man ränsistyneeltä. Ei lainkaan paikalta, jossa voisi sattua jotain pahaa.

”Mitä hätäkeskuksesta sanottiin?”

Puttergill irvistää. ”Ei paljon mitään, pomo. Linja oli huono, päivystäjä kuuli tuskin puoliakaan soittajan puheesta. Hätäkeskus yritti soittaa takaisin, mutta puhelu meni vastaajaan.”

”Entä talon asukkaat, mitä heistä tiedetään?”

”Herra ja rouva Swann, eläkeläispariskunta. Hekään eivät vastaa puhelimeen. Poliisiasemalta kyllä jätettiin viesti vastaajaan, joten ainakin heidän pitäisi tietää että olemme tulossa.”

Barnetson huokaa raskaasti ja kääntyy kurottamaan lakkinsa takapenkiltä.

”Hyvä on sitten”, hän sanoo käsi ovenkahvalla. ”Eiköhän alehta hommiin.”

He talsivat pihatietä pitkin sora jalkojen alla narskuen. Heidän hengityksensä höyryää valkoisena kylmässä ilmassa. Lämpötilan laskemisen voi melkein aistia – pihassa seisova maasturi on varmasti aamuun mennessä kuuran peitossa.

Etuoven pielessä on valurautainen pihalyhty sekä vanhan ajan näköä tavoitteleva, ketjusta vedettävä ovikello. Vain vanhat valjaskoristeet puuttuvat, Barnetson ajattelee kasvot irvistykseen vään-tyen.

He kuulevat ovikellon soivan jossain talon perukoilla. Yhdes-tä yläkerran ikkunasta kajastaa valoa, mutta muita elonmerkkejä ei näy. Puttergill tömistelee jalkojaan lämpimikseen. Barnetson soittaa taas kelloa ja jää odottamaan, mutta kukaan ei vieläkään tule avaamaan. Hän perääntyy pari askelta ja tähyilee kohti ylä-kertaa, heilauttaa sitten kättään Puttergillille.

”Vilkaise vielä takapihalle”, hän sanoo. ”Minä odotan tässä.”

On niin hiljaista, että Barnetson erottaa Puttergillin askelien äänen tämän kiertäessä talon taakse, sitten vaimean koputuksen. ”Onko ketään kotona?” Puttergill huhuilee. Ei vastausta. Ja sitten äkkiä juoksuaskelia. Puttergill ryntää kulman takaa, ja soraa len-tää ilmaan hänen pysähtyessään.

”Siellä on joku, pomo – lattialla. En nähnyt kunnolla, on niin pimeää, mutta hän on ehkä loukkaantunut – ”

Barnetson marssii ovelle ja on juuri koputtamaisillaan, kun lukonsalvat avautuvat rahisten ja ovi levähtää auki. Eteisessä seisova mies näyttää olevan jossain kuuden- ja seitsemänkym-pin välillä, vähän kumara ryhti, luisevat kulmikkaat kasvot. Hänellä on yllään sellainen ohuenohut villatakki, joka kestää vaikka kolmekymmentä vuotta, jos siitä vain huolehtii kunnolla, ja hän on selvästi huolehtinut. On vaikeaa uskoa, että tämännäköiselle miehelle voisi sattua jotain pahaa. Barnetson tuumiikin, että Puttergill on todennäköisesti käsittänyt väärin. Tuskin kukaan voisi vaikuttaa näin rauhalliselta, jos keittiössä samaan aikaan vi-ruisi joku loukkaantuneena.

”No?” mies tokaisee. Toisin kuin rehottavasta pensasaidasta, miehen äänensävyistä teräviä kulmia kyllä löytyy.

”Richard Swann?”

Mies kurtistaa otsaansa. ”Niin?”

”Barnetson ja Puttergill Thames Valleyn poliisista. Saimme soiton hätäkeskukseen, täällä kuulemma saatetaan tarvita apua.”

Barnetson yrittää tulkita miehen kasvoille kohonnutta ilmettä – onko hän ärtynyt, vai sittenkin yllättynyt? Silmät pälyilevät, väistävät katsetta. Barnetson panee merkille, ettei mies kysy puhelun sisällöstä tai vaadi saada tietää, mikä soittajan huolen oikein herätti.

”Parempi varmaan, että tulette peremmälle”, mies sanoo painokkaasti. Hän katoaa sisälle, ja poliisit katsahtavat toisiinsa. Jotain selvästi on meneillään, mutta kovin dramaattiselta tilanne ei vaikuta; ruumiista ei ainakaan ole kyse. Vaan mistä? Murros-ta? Vai onko pariskunnan välille vain syntynyt jotain kahnausta?

Eteisessä on klinkkerilattia ja kenkäteline täynnä kumi-saappaita. Naulakkoon on ripustettu vahapintaisia metsästys-takkeja ja tweedlakkeja, ja seinälle vinoon riviin tunkkaisia vesivärimalauksia. Yläkerrassa joku vetää vessan. Barnetson vilkaisee Puttergilliä, joka kohauttaa harteitaan. Barnetson päät-tää ehdottaa paluumatkalla teetaukoa, ohikulkutien vierestähän löytyy huoltoasema. Talon sisällä on melkein yhtä kylmä kuin ulkona.

”Tännepäin”, Swann sanoo eteensä viittoen. Hän kääntyy ja laskeutuu kaksi porrasta alas keittiöön, Barnetson ja Puttergill seuraavat perässä.

Kolmekymmentä sekuntia myöhemmin Puttergill kompuroi ulos takaovesta ja oksentaa pitkin liuskekiviä sen, mitä lounaas-ta on jäljellä.

* * *

”Se siis meni hyvin?”

Everett yrittää tavoittaa Somerin katsetta, mutta tämä tuijottaa keskittyneesti käsiään. Osasto heidän ympärillään hyrisee sairaalan valkoista kohinaa. Kuuluu hoitajien kirkkaita ääniä ja kärryjen kolinaa, verhot kahisevat metallitangoissaan.

”Erica?”

Somer kohottaa katseensa ja huokaa raskaasti. ”Niin kai.”

”Ja sehän löydettiin ajoissa, eikö niin? Lääkärithän sanoivat niin, silloin kun –”

Silloin kun Somer sai kuulla, että hänen toisesta munasarjastaan oli löytynyt pahanlaatuinen kasvain. Hän ei vastaa Evin kysymykseen, eikä niihin muihinkaan, jotka roikkuvat sanomattomina ilmassa heidän välillään.

Somer sormeilee hajamielisesti muovista potilasrannekettaan. Hänen huulensa vapisevat, mutta hän on päättänyt olla itkemättä.

Ev tarttuu hänen käteensä. ”Entä vanhempasi? Ovatko he käyneet?”

Somer puree huultaan, pudistaa päätään. ”En halua nähdä heitä. On jo ihan tarpeeksi raskasta –”

Somer ei sano lausettaan loppuun. Ev osasi odottaa tätä vastausta ja ymmärtää kyllä. Olipa vanhempien hössöttävä myötätunto miten hyväntahtoista tahansa, se on viimeinen asia, jota Somer juuri nyt kaipaa. Mutta onhan hänellä siskokin – ja poikaystävä. Missä he ovat?

Somer vilkaisee Eviä, lukee tämän ajatukset.

”Kath on Washingtonissa.”

Tulee hiljaista, mutta hiljaisuus on Gilesin nimeä täynnä.

Giles rakastaa Someria. Jostain syystä Somer työnsi hänet pois luotaan jo ennen diagnoosiaan. Evistä se oli käsittämätöntä, on yhä.

Hän huokaa.

”Anteeksi nyt, mutta pakkohan minun on kysyä. Miksi et soita Gilesille? Hän ei edes tiedä että olet täällä, vai mitä?”

Nyt kyöneleet alkavat valua Somerin silmistä, eikä hän tee elettäkään pyyhkiäkseen niitä pois.

Ehkä Evin ei pitäisi suoda ajatustakaan Gilesille. Paljon ras-kaampaahan tämä Somerille on – kaiken lisäksi häntä odottavat töissä vielä kurinpitotoimetkin. Toistaiseksi ne ovat tauolla, mutta eivät ne mihinkään katoaisi. Silti Evin käy sääliksi myös Gilesiä – miesparka varmaan ihmettelee, mitä oikein teki väärin.

Ev kerää rohkeutta, avaa suunsa sanoakseen jotakin.

Juuri silloin hänen puhelimensa piippaa.

* * *

Keittiö alkaa täyttyä paikalle saapuvista rikospaikkatutkijoista. Alan Challow johtaa joukkoa. Hän on joutunut keskeyttämään sunnuntaisen illallishetkensä television ääressä eikä selvästi ole asiasta iloinen.

”*Mindhunter*”, hän sanoo, vaikkei kukaan varsinaisesti kysynyt. ”Enkä ole muuten ennen nähnyt juuri tämän tyyppistä tapausta yhtä hyvin tehtynä”, hän nyökkää kohti ruumista. ”Telkkari-tyypeillä ei yleensä kantti kestä.”

Nina Mukerjee ottaa esille tutkimusvälineitään keittiösaarek-keen toisella puolella. ”Ja ihan syystä”, hän sanoo ja vilkaisee ruu-mista. ”Katso nyt tuota.”

Uhri makaa selällään, jalat vääntyneinä. Seinä on veren, lui-den ja aivokudoksen peitossa, ja tumma tahra leviää ruumiin le-vällään retkottavien käsivarsien alla kuin jokin kammottava lumi-enkeli.

Ulko-ovelta kuuluu ääniä. Barnetsonin kasvot vääntyvät irveeseen.

”Pukumiehet”, hän sanoo. ”Niinpä tietysti.”

Barnetsonia ehkä ärsyttää luovuttaa tapaus rikostutkijoi-den hoidettavaksi, mutta Puttergill näyttää vain helpottuneel-ta. Hän on viettänyt viimeiset puoli tuntia avoimen ikkunan

ääressä syvään hengittäen ja vastannut kysymyksiin pelkillä ynähdyksillä.

”Mitäs täältä löytyy?” Gareth Quinnin hahmo täyttää matalan oviaukon. Barnetson murahtaa jotain epämääräistä. Quinn ei ole vain pukumies, vaan oikein Hugo Boss -miehiä, helvetti. Hän on liian koreileva ja liian varma tiedoistaan, liian kärkevä veitämään mutkia suoriksi. Eikä kellään sitä paitsi pitäisi olla mitään oikeutta näyttää tähän aikaan yöstä noin pirteältä, ei varsinkaan kun rikospaikka näyttää tältä. Barnetson tietää kyllä, että Quinn palasi rikostutkintaan vasta pari viikkoa sitten ja on nyt ensimmäistä kertaa paluunsa jälkeen tutkimassa murhaa. Ei siis ihmekään, että intoa riittää. Kaveri hänen kannoillaan näyttää paljon varautuneemmalta. Häntä Barnetson ei ole ennen nähnytkään, varmaan liittynyt jostain toisesta tiimistä – ja siirtynyt kenttähommista pukumiesten joukkoon ihan vastikään, Barnetson arvioi, vaikuttaa niin vihreältä vielä. Ei tosin yhtä vihreältä kuin Puttergill, joka näyttää siltä että antaa taas pian ylen.

”Tässä on rikoskonstaapeli Hansen”, ilmoittaa Quinn kaikille keitä sattuu kiinnostamaan. ”Asanten paikkaaja.”

Nyt Barnetson muistaakin, tästä oli puhetta asemalla kesällä, Fawleyn pidätyksen aikoihin. Jotakin sen suuntaista, että Asante oli todistanut Fawleytä vastaan, eikä Gislingham sen jälkeen enää halunnut tehdä hänen kanssaan töitä. Gis näyttää saaneen tahtonsa läpi – vaikka tuskin Asantellakaan on valittamista, hänen päätyi suurrikosten osastolle. Ja sen perusteella mitä Barnetson on nähnyt, Fawley on tehnyt kaikkensa vaikuttaakseen siltä, ettei hänellä ainakaan ole mitään hampaankolossa Asanten suhteen. Tällä hetkellä Fawleyllä on siis kaksi rikosylikonstaapelia samassa tiimissä. Sellainen on aina hankalaa, mutta aivan erityisesti jos heistä toinen sattuu olemaan Gareth Quinn kärkkäänä näyttämään taitonsa.

Hansen katselee ympärilleen huoneessa, ottaa hienovaraisen katsekontaktin kaikkiin jotka katsahtavat hänen suuntaan-

sa. Barnetson viitto kohti ruumista. ”Toivottavasti et pysähtynyt syömään matkalla”, hän sanoo kuivasti.

Hansen virnistää kuivasti. ”En, harmi kyllä.”

”Eli mistä on kyse?” Quinn kysyy kävellessään ruumiin luo.

Challow katsoo häntä päästä varpasiin. ”Voisi kuvitella kenen tahansa pätevän poliisin tietävän, *rikosylikonstaapeli* Quinn, että suojavaatteista ei ole mitään hyötyä jos ei laita huppua päähän.”

Quinn punastuu vähän, litistää sitten hiuksensa kädellään ja vetää hupun päähänsä. Barnetson ehtii nähdä Hansenin tukahduttavan hymyn. Selvästi nopea oppimaan.

”Ja vastatakseni kysymykseesi, kyse on kasvoihin lähietäisyydeltä ammutusta laukauksesta. Vaikka varmaan sinunlaisesi fiksu kaveri sen jo hoksasikin, kun pää tosiaan loistaa poissaolollaan.”

”Tiedetäänkö henkilöllisyys?”

”Taskuista ei löytynyt mitään, ei lompakkoa eikä puhelinta. Murha-ase meillä sentään on.”

Keittiönpyödyllä makaa vanhanaikainen puuvartinen pyssy – mutta sen lisäksi on jotain muutakin. Mukerjee ei vielä ole aloittanut todistusaineiston numerointia, mutta Quinn tietää ilman muovimerkkiäkin, että tämä on tärkeää. Kuollut mies puristaa yhä kädessään veistä. Sen terässä on verta.

* * *

Adam Fawley
21. lokakuuta
22.51

”Ukko kuulemma tunnusti heti.”

Taustalta kuuluu ääniä. Se selittäneekin Quinnin liioitellun itsevarman ”homma hanskassa” -sävyn. Olisin voinut mennä rikospaikalle itsekin, mutta päätin antaa ohjat hänelle. Nyt pelkään tehneeni virheen. Ensinnäkään en edes muista, milloin meillä viimeksi olisi ollut ampumatapaus Oxfordissa. Eikä kyse

ole vain siitä – Quinn lähetti minulle rikospaikkakuvat. Jokin tässä ei täsmää.

Vilkaisen Alexia tavalla, jonka hän tuntee hyvin. Se tarkoittaa: ”Helvetti, pakko lähteä töihin, menee varmaan koko yö.” Mutta Alex vain hymyilee.

”Kaikki hyvin, älä huoli. Kuuluu asiaan.”

Kuuluu asiaan, jos mielin päästä ylikomisarioksi tänä vuonna. Olemme puhuneet ylennyksestä aika ajoin jo vuosia. Sitten tuli se kaikki mitä Jaken kanssa tapahtui, ja sitten vauva, ja sen jälkeen vielä Gavin Parrien tapaus palasi vainoamaan meitä. Aika ei ole ollut oikea – paitsi ehkä nyt. Olisihan se iso haaste. Joutuisin ehkä vetämään virkapuvunkin taas vähäksi aikaa niskaan. Palkka siinä ei juuri nousisi, eikä työ olisi lainkaan yhtä käytännönläheistä, vaikka pysyisinkin rikostutkinnassa. Olen kuitenkin viettänyt poliisivoimissa reilut parikymmentä vuotta, ja minun iässäni alkaa olla pakko päättää aika helvetin pian, olenko tyytyväinen nykyisissä hommissani, ja jos en, riittääkö minulla kunnianhimoa – ja totta puhuen myös energiaa – ylennyksen tavoitteluun. Vaikka Harrisonhan ehtikin jo sanoa sillä ”tässä sinulle kullanarvoinen neuvo, poikaseni” -äänensävyllään, että ”ylikomisario on ponnahtuslauta, Adam, ei päätepiste”. Jos siis lähden yrittämään ylennystä, tavoittelen poliisitarkastajan virkaa. Ja se vasta iso juttu olisikin.

Alex hipaisee käsivarttani, arvaa mitä ajattelen. Kuten aina. ”Johan minä sanoin, ei se haittaa. Kunhan et herätä minua kun palaat.”

Vedän hänet lähelleni ja suutelen hänen hiuksiaan, tunnen hänen kehonsa pehmenevän omaani vasten. ”En lupaa mitään.”

”Niinpä tietysti”, Alex mutisee huulet omiani vasten.

* * *

Eville sanottiin, että Gantry Manor olisi hankala löytää, mutta se olikin ennen kuin puolet Thames Valleyn poliiseista saapui pai-

kalle ja parkkeerasi talon eteen. Evin päästessä perille talo on valaistu kuin elokuvan kuvauspaikka. Jos lähitienoolla olisi muita taloja, olisi naapureilla nyt loistotilaisuus tirkistelyyn.

Quinn on Evin auton ovella ennen kuin hän ehtii edes avata sitä.

”Iltaa, pomo”, Ev sanoo hymyillen.

Quinnin silmät kaventuvat. Hän on melko varma, että Ev piruilee (kuten piruileekin), mutta jos Quinn haluaa ihmisten huomaavan uuden asemansa, hän ei voi sanoa vastaankaan.

”Tulit kreivin aikaan – olen juuri lähdössä viemään epäiltyä asemalle paperihommia varten. Tapaan Fawleyn siellä.”

Ev katsahtaa pitkää, iäkästä miestä pihan toisella puolella. Kaksi virkapukuista poliisia auttaa häntä poliisiauton kyytiin. Miehen käsien ympärille on teipattu muovipussit.

”Mistä on kyse?”

”Aseellinen tappo.”

Ev nyökkää; se selittää muovipussit.

”Talon omistaja sanoi virkapukuisille, että kyse oli itsepuolustuksesta.” Quinn nyökkää kohti miestä. ”Väittää, että uhri murtautui taloon ja uhkaili heitä.”

Ev rypistää otsaansa. ”Et taida uskoa?”

Quinn kohottaa toista kulmaansa. ”Sanotaanko vaikka niin, että ukolla on vähän selitettävää. Alkaen siitä, mikseivät he soittaneet hätänumeroon.”

* * *

Somer kääntää kylkeä ja kiskoo viltin tiukemmin ympärilleen. Hän ei ole koskaan ollut hyvä nukkumaan, ja nyt olosuhteet ovat erityisen huonot. Karkeat lakanat, jatkuva meteli, juuri niin kova että sitä on mahdotonta olla huomaamatta, ja hänen omien ajatustensa surina vieläkin lujempina. Kysymykset, jotka hän tietää Evin halunneen kysyä – ne samat, jotka hän olisi itsekin ky-

synyt, jos heidän roolinsa olisivat toisin päin. Tarvitseeko Somer kemoterapiaa? Onko syöpä levinnyt? Voiko hän yhä saada lapsia? Todennäköisesti, todennäköisesti ei, kukaan ei tiedä, tässä järjestyksessä. Vastaukset vain eivät juuri lohduta. Ajatus kemo-terapiasta hirvittää Someria, ja ajatus siitä, että olisi olemassa jokin kuvitteellinen tulevaisuuden maailma, jossa hän saattaisi hankkia lapsen, on lähinnä huono vitsi.

Hän käpertyy tiukemmalle kerälle ja yrittää sulkea kivun mielestään. Sekä fyysisen kivun, että sen, joka liittyy Gilesiin. Somer on kirjoittanut hänelle, sitten repinyt kirjeen, kirjoittanut uuden, eikä vielä kuuden tai seitsemänkään version jälkeen ole saanut lähetettyä sitä sotkuista, vähäsanaista ja vaikeaselkoista viestiä, jonka lopulta sai aikaiseksi. Hän oli aikonut pyytää Eviä postittamaan kirjeen – hän oli vannonut itselleen tekevänsä niin – mutta jotenkin hän ei saanut sitäkään tehtyä. Lopulta kaikki oli ollut niin hättäistä, Evin piti säännätä takaisin poliisielämänsä kiireisiin. Hän oli näyttänyt vaivautuneelta lähtiessään, kuin olisi pelännyt Somerin kadehtivan itseään. Mutta ei Somer kadehtinut. Hän ei ole varma mitä oikein tunsu, mutta kateutta se ei ollut. Työ ja kaikki, mitä se joskus merkitsi, tuntuu nyt kamalan etäiseltä, kuin siitä olisi kulunut ikuisuus. Se elämä, jossa Somer oli terävä ja kunnianhimoinen ja täsmällinen ja ammattimainen, on kuollut ja kuoppattu. Ehkä hän jossain rinnakkaistodellisuudessa on yhä kaikkea tuota. Äkkiä tuntuu raskaalta ajatella sitä kepeää Erica, jota syöpä ei riivaa – entistä Erica, joka seuraa hänen kannoillaan hänen loppuelämänsä ajan ja tekee kaikkea, mitä hän olisi tehnyt, mitä hänen olisi pitänyt tehdä. Vaikka on hänen nykyisessä tunnottomuudessaan yksi hyvä puoli: edessä siintävät kurinpitotoimet eivät enää saa häntä paniikin valtaan. Joku paskiainen kohteli Erica paskasti, ja tämä antoi samalla mitalla takaisin. Jos Thames Valleyn poliisilaitos haluaa tämän takia erottaa hänet, niin vitut, hän keksii sitten jotain muuta. Vielä hänellä tosin ei ole energiaa tai mielenkiintoa vastata sellaisiin kysymyksiin kuin *mitä* ja *miten*.

Margaret Swann istuu seurusteluhuoneeksi kutsumassaan huoneessa virka-asuinen naispoliisi seuranaan. Tämä osa Gantry Manoria vaikuttaa muuta kartanoa vanhemmalta – huonekorkeus on matalampi ja ikkunat pienemmät. Huoneesta löytyy syvennykseen muurattu takka, pöytälinalla verhottu piano, kuivakukka-asetelmia, liikaa huonekaluja. Kokonaisuus tuo mieleen rapistuvan maalaispubin, ja hevosten messinkiset valjaskoristeet tulisijan juurella vain korostavat vaikutelmaa. Sellaisia Ev ei muista nähneensä ainakaan kymmeneen vuoteen.

Swann istuu huoneen nurkassa. Hän on pikkuruinen ja laiha, pelkkää luuta ja teräviä kulmia koko nainen. Hiukset ovat epäluonnollisen oranssinruskeat, ja hiuspinni toisella puolella päätä saa hänet näyttämään kuihtuneelta kahdeksanvuotiaalta. Nainen on kietonut käsivarret ympärilleen kuin hytisisi kylmäsätä, vaikka takkaan on lisätty puita ja huoneessa on lämmin. Jotuu varmaan shokista, Ev ajattelee. Vaikkei nainen itse nähnyt ruumista, jo se, että jotain sellaista tapahtui hänen omassa keittiössään – voi luoja. Uusi muovimatto heidän on ainakin asennettava – sellainen tahra ei lähtisi koskaan.

”Haluaisitko jotain?” Ev sanoo. ”Teetä?”

Vanha nainen puhisee vähän ja pudistaa päätään. Hän ei kohota katsettaan. Virkapukuinen poliisi vilkaisee Eviä katseella, joka kertoo, ettei hänkään päässyt kovin pitkälle.

Ev menee lähemmäksi, istuu sohvalle. ”Sopiiko, jos kysyn muutaman kysymyksen, Margaret? Ymmärrän, miten hirvittävän tilanteen olet juuri käynyt läpi, mutta on tärkeää, että saamme todistajanlausunnot mahdollisimman pian.”

Nainen kohottaa katseensa. ”Missä esimiehesi on? En halua haaskata aikaani jonkun naiskonstaapelin kanssa.”

”Olen rikoskonstaapeli, Margaret. Nykyään ei puhuta nais-

konstaapeleista. Rikosylikonstaapeli Quinn on tällä hetkellä miehesi kanssa.”

”Missä hän on? Mitä oikein olette tehneet hänelle?”

Ev nojautuu naista kohti. ”Hänet on viety asemalle.”

Margaretin silmät laajenevat. ”Poliisiasemalle? Minkä ihmehen takia? Hän ei ole tehnyt mitään. Se mies – se *ihminen* – hyökkäsi Richardin kimppuun, meidän omassa kodissamme...”

Asia kerrallaan nyt, Ev toppuuttelee mielessään.

”Ei ole syytä huoleen, Margaret. Kyse on vain protokollasta, jota meidän on tällaisissa tilanteissa noudatettava.”

Nainen kohottaa leukansa itsepintaisesti. ”*Me* tässä olemme uhreja, nuori neiti.”

On ainakin kymmenen vuotta siitä, kun joku viimeksi kutsui Eviä nuoreksi neidiksi. Hän vetää terävästi henkeä. ”Ymmärrän miltä sinusta tuntuu, ihan oikeasti, mutta kunnes miestäsi on kuulusteltu – ”

”Se ihminen murtautui meidän taloomme, rikkoi lakia – ”

”Margaret, tässä tutkitaan nyt kuolemantapausta.”

Hiljaisuus. Ev tuijottaa naista silmiin, kunnes tämä kääntää katseensa pois. Ev selvittää kurkkuaan. ”Eli jospa aloitetaan siitä, että kerrot minulle juurta jaksan, mitä täällä tänä iltana on tapahtunut.”

* * *

Adam Fawley
22. lokakuuta
00.16

Quinn odottaa ulkona, kun pysäytän auton St Aldaten poliisiaseman parkkipaikalle. Hän vaihtelee painoa jalalta toiselle. Kelloaan hän ei sentään vilkuile, mutta sen täytyy olla työn ja tuskan takana.

”Anteeksi, kesti kauemmin kuin luulin.”